

Arrest

nr. 188 934 van 26 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 3 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 5 maart 2016 en heeft zich vluchteling verklaard op 29 maart 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 8 april 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 14 december 2016 en op 27 januari 2017.

1.3. Op 29 februari 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.
De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde van Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn uit Libanon. U bent geboren op 14 september 1988 in het vluchtelingenkamp Rashidiya, nabij Sur. U woonde er tot uw vertrek in januari 2016. U bent van religie een soennitische moslim. U bent ingeschreven bij UNWRA en u bent geregistreerd als Palestijnse vluchteling bij de Libanese autoriteiten.

In 2004 sloot u zich aan bij Fatah en u begon ook voor Fatah te werken. Aanvankelijk stond u in voor de bewaking van het Fatah-kantoor waar uw oom T.(...) A.(...) de verantwoordelijke was. Een drietal jaar geleden werd uw oom aangesteld tot Amid. Sindsdien stond u samen met twee neven in voor de veiligheid van uw oom, die Amid (brigade generaal) verantwoordelijk is voor de veiligheid in verschillende de Palestijnse vluchtelingenkampen – o.a. in Sur, al Bas, el Burj- in het Zuiden van Libanon. Uw taak bestond eruit uw oom te vergezellen bij publieke activiteiten in Rashadiya, onder meer festiviteiten en bemiddelingspogingen. In mei 2015 volgde u onder druk van uw oom een militaire training bij Fatah om op die manier de familiale eer hoog te houden maar ook om uw financiële situatie te verbeteren. Indien u de militaire training afwerkte zou u 700\$ per maand uitbetaald krijgen. In januari 2016 bracht één van uw neven uw vader op de hoogte van een telefoongesprek dat had plaatsgevonden tussen uw oom T.(...) A.(...) en A.(...) D.(...), de ambassadeur voor Palestina in Beirut. Het onderwerp van dit telefoongesprek was het plan van Fatah om strijders naar Al Yarmouk, een Palestijns vluchtelingenkamp in Syrië onder de controle van DAESH, te sturen. In dit gesprek verklaarde uw oom dat Fatah per kantoor twee personen naar Syrië zou sturen. Uw neef hoorde uw oom ook zeggen dat hij 'de zoon van zijn broer' – u dus - eveneens zou uitsturen. Uw vader besloot dat u onmiddellijk het land moest verlaten uit schrik dat hij het bevel van uw oom – zijn broer - niet zou kunnen weigeren temeer daar uw oom uw vader al meermaals financieel had geholpen. Na uw vertrek volgde uw jongere broer I.(...) eveneens een gelijkaardige militaire training bij Fatah, sindsdien werkt hij als bewaker voor een Fatah kantoor in Rashadiya. Op 31 januari 2016 verliet u het vluchtelingenkamp Rashidiya. U reisde naar Wadi Khaled in het Noorden van Libanon, vanwaar u de Syrische grens overstak met behulp van een smokkelaar. Vervolgens reisde u via Syrië, naar Turkije en Griekenland. In Griekenland bekwam u met de hulp van een smokkelaar een vals paspoort en vloog u rechtstreeks naar België. Waar u op 5 maart 2016 aankwam in Charleroi. Op 29 maart 2016 diende u een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Na uw aankomst in België vernam u via uw familie dat uw oom T.(...) – ondanks het feit dat hij niet op de hoogte is van de ware toedracht van uw vertrek - kwaad is op u omdat u hem niet heeft ingelicht over uw plannen om het land te verlaten.

Daarnaast verklaarde u een medisch probleem te hebben aan uw oog waarvoor een operatie noodzakelijk is. U diende in Libanon een aanvraag in bij UNWRA voor een partiële financiële tussenkomst bij de operatie. Fatah zou de overige kosten dekken. Omwille van een door u onbekende reden was UNWRA niet in staat om tussen te komen in de kosten.

Eind 2016 stortte, als gevolg van algemene slijtage en de zeelucht, de trap en het dak van uw ouderlijk huis gedeeltelijk in. Na tussenkomst van uw oom T.(...) kwam UNWRA de site onmiddellijk inspecteren en beloofde om de schade te laten herstellen. Momenteel wacht UNWRA op de goedkeuring van hun hoofdkantoor in Beirut om de herstellingswerken op te starten en is de schade bijgevolg nog steeds niet hersteld.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: Uw identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen, uw UNWRA-kaart, uw geboorteakte, uw militaire diploma, uw Fatah-lidkaarten, uw kappersdiploma, een medisch attest in verband met uw oogproblemen, een scan van de overlijdensakte van uw vader en foto's van de schade aan uw huis.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA kreeg (zie gehoorverslag CGVS Y.(...) T.(...) dd. 14/12/2016, p. 3 en p. 4). Jullie verkregen medische bijstand van de UNRWA (zie CGVS 14/12/2016, p.3) en zowel u, alsook uw broer en zussen, volgden onderwijs bij UNRWA (zie CGVS 14/12/2016, p.4 en p. 8). Op dit moment geniet uw jongere broer A.(...) nog steeds UNWRA-onderwijs (zie CGVS 14/12/2016, p.8 – zie CGVS 27/01/2017, p. 5). Eveneens blijkt uit uw verklaringen dat UNWRA zich akkoord heeft verklaard om de schade aan uw ouderlijk huis te herstellen (zie CGVS 27/01/2017, p. 2). Op dit moment is de schade – drie maanden na het gedeeltelijk instorten van het dak en de trap – nog niet hersteld. Er dient echter te worden opgemerkt dat uit uw eigen verklaringen blijkt dat UNWRA voor het starten van de herstellingswerken de goedkeuring van het hoofdkantoor in Beirut nodig heeft (zie CGVS 27/01/2017, p. 14). Het feit dat uw huis op dit moment nog niet hersteld is, doet geen afbreuk aan het gegeven dat UNWRA bereid is uw familie te ondersteunen. Voorts blijkt uw verklaringen dat uw gezin in tussentijd terecht kon bij uw oma. Uw moeder weigerde echter op dit aanbod in te gaan (zie CGVS 27/01/2017, p. 2).

Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten. Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Zo kunnen vragen gesteld worden bij de manier waarop u zou vernomen hebben dat u mogelijks naar Syrië zou gestuurd worden. U verklaarde dat uw neef een telefoongesprek kon afluisteren en zo vernam dat uw oom 'de zoon van zijn broer' naar Syrië zou sturen. Vooreerst is het bevreemdend dat uw neef een dermate gevoelig telefoongesprek zou hebben bijgewoond waarbij hij te horen kreeg dat er plannen bestonden om Fatah-leden naar Syrië uit te sturen. U verklaarde immers zelf dat, wanneer uw oom belangrijke telefoongesprekken voerde, jullie allen de ruimte moesten verlaten (zie CGVS 14/12/2016, p. 14 – zie CGVS 27/01/2017, p. 10). De vermeende aanwezigheid van uw neef is in deze hoogst opmerkelijk en druist regelrecht in tegen uw eigen verklaringen. Er kan verondersteld worden dat uw oom in zijn functie als brigade-generaal uiterst omzichtig met informatie betreffende de toekomstige militaire acties van Fatah zou omgesprongen. Het mag dan ook ten zeerste verbazen dat uw oom zulk een gesprek naar eigen zeggen niet achter gesloten deuren zou hebben gevoerd. Als verklaring voor de aanwezigheid van uw neef verwees u naar de vertrouwensband tussen uw oom en zijn persoon (zie CGVS 14/12/2016, p. 14). Wanneer gepeild wordt naar uw verhouding met uw oom benadrukt u dat óók u het vertrouwen geniet van uw oom waarna u nogmaals accentueert dat, wanneer uw oom discrete telefoongesprekken voerde, niemand deze mag bijwonen (zie CGVS 14/12/2016, p. 14 – zie CGVS 27/01/2017, p. 10). Het kan dan ook weinig overtuigen dat een gesprek betreffende zulke gevoelige en geheime informatie als het uitsturen van Fatah-leden om deel te nemen aan de gewapende strijd in Syrië door uw oom niet dermate belangrijk zou geacht worden om zonder bijstanders te voeren.

Verder mag het verbazen dat u noch uw vader, nadat jullie over het gevoerde telefoongesprek werden ingelicht, een inspanning hebben geleverd om de waarachtigheid van de informatie te verifiëren (zie CGVS 14/12/2016, p. 14 – zie CGVS 27/01/2017, p. 8 en 10). Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw oom voordien nooit op enige wijze had laten uitschijnen dat er potentiële militaire plannen waren betreffende een gewapende strijd in Syrië (zie CGVS 14/12/2016, p. 13 en p. 14). Er kan dan ook verondersteld worden dat u, dan wel uw vader, navraag zouden hebben gedaan bij uw oom betreffende het nieuws dat u vernam over het mogelijke militaire ingrijpen van Fatah in Syrië. Integendeel, u besloot blindelings te vertrouwen op de door uw neef verkregen informatie. In samenspraak met uw vader besliste u zo snel mogelijk Rashidiya, en ook Libanon, te ontvluchten zonder u te vergewissen van de ware toedracht van het gerucht en uw eventuele verplichte deelname aan de gewapende strijd (zie CGVS 14/12/2016, p. 6 en 12). Voorts dient er te worden opgemerkt dat u meermaals verklaarde dat, nadat u via uw neef werd ingelicht over het telefoongesprek tussen uw oom en de ambassadeur voor Palestina in Beirut, binnen het vluchtelingenkamp het gerucht ging dat twee strijders van elk Fatahkantoor naar Syrië zouden worden gestuurd (zie CGVS 14/12/2016, p. 14). Het mag dan ook verbazen dat u noch uw familie ook hieromtrent nimmer ten rade zijn gegaan bij uw oom met betrekking tot de waarachtigheid van die -toch wel zeer specifieke- geruchten. Zoals hierboven reeds aangehaald verklaarde u uitdrukkelijk dat uw oom, met uitzondering van het uiten van zijn gevoelens in verband met het menselijk leed in Yarmouk (zie CGVS 27/01/2017, p. 9), nooit een woord heeft gerept over concrete militaire plannen van Fatah in Syrië. Er kan nochtans redelijkerwijs verondersteld worden dat u, hetzij door een rechtstreekse confrontatie met uw oom hetzij op enige andere manier, zou proberen duidelijk zicht te krijgen op deze hele zaak, en meer specifiek op uw daadwerkelijk inzet in het gewapende conflict, alvorens een dermate ingrijpende beslissing te nemen en zonder slag of stoot uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Hiermee samenhangend moet dan ook worden opgemerkt dat u

zonder meer besliste het land te verlaten en – zonder u ervan te vergewissen dat u persoonlijk daadwerkelijk zou worden uitgestuurd naar Syrië - op geen enkele manier heeft geprobeerd na te gaan in welke mate u misschien uw oom zou kunnen ompraten u toch niet naar Syrië te sturen. Dit is niet aannemelijk. Kan hier voorts nog worden aan toegevoegd dat u voor uw vlucht noch op heden concrete aanwijzingen hebt dat u daadwerkelijk zou worden uitgestuurd. U neef zou uw oom tijdens het telefoongesprek hebben horen zeggen dat 'de zoon van zijn broer' zou worden uitgestuurd. Uw naam werd hierbij echter niet uitdrukkelijk genoemd, zodat het niet vaststaat dat hiermee wel degelijk u werd bedoeld. In de periode tussen het afgeluisterde telefoongesprek en uw effectieve vertrek deden zich vervolgens geen andere feiten meer voor waaruit kon worden afgeleid dat het telefoongesprek ondermeer over u persoonlijk ging. U verklaarde immers zelf dat u samen met twee neven instond voor de bewaking van uw oom. Eén van deze twee neven was eveneens een zoon van een broer van uw oom T.(...) (CGVS 14/12/2016 p. 5). U verklaarde dienaangaande dat enkel u het risico liep om te worden uitgestuurd omdat u de enige was die niet gehuwd was. Uw neef had immers een gezin. U verklaarde voorts nog dat uw neef de militaire training niet volgde en dat enkel zij die een militaire training volgden naar Syrië zouden gestuurd worden (CGVS 14/12/26 p. 13 en 27/1/2017 p. 7 en p. 10). Dit zijn echter loutere vermoedens van uw kant, gelet op het feit dat u op geen enkele manier getracht heeft te achterhalen of de geruchten wel waar waren noch wat de specifieke omstandigheden van het eventuele uitschijven van Fatah-leden waren. Dat, indien het al zo zou zijn dat uw neef een gesprek van T.(...) kon afluisteren en hierbij zou gehoord hebben dat hij 'de zoon van zijn broer' zou uitschijven de waarheid betreft, met deze zoon dan ook effectief u zou zijn bedoeld, is dus geenszins aangetoond. Ook op heden heeft u geen concrete aanwijzingen dat dit wel degelijk het geval zou zijn. Uw oom noch enige andere verantwoordelijke binnen Fatah hebben sinds het telefoongesprek en dit tot op heden in concreto kenbaar hebben gemaakt dat u in Syrië diende deel te nemen aan de gewapende strijd. Dat uw oom kwaad zou zijn omdat u vertrok, kan hier geen ander licht op werpen. U verklaarde dienaangaande immers enkel dat uw oom kwaad is omdat u vertrok zonder hem in te lichten, niets meer of minder (CGVS 24/12/2016 p. 8).

Er dient eveneens op gewezen te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat uw jongere broer I.(...) na uw vertrek heeft deelgenomen aan een gelijkaardige militaire training van Fatah (zie CGVS 27/01/2017, p. 12). Dient te worden opgemerkt dat u tijdens uw eerste gehoor **geen woord** heeft gerept over de militaire opleiding en de huidige tewerkstelling van uw broer, ondanks het feit dat hier uitdrukkelijk naar gevraagd werd (zie CGVS 14/12/2016, p. 8). U liet uitschijnen dat uw broer niet tewerkgesteld is, terwijl uit het tweede gehoor duidelijk blijkt dat uw broer net als u tewerkgesteld was als bewaker bij een Fatah-kantoor in al Rashidiya (zie CGVS 27/01/2017, p. 12). Daarenboven mag het verbazen dat uw broer na uw vertrek heeft deelgenomen aan de militaire training, aangezien u verklaarde dat alle jonge mannen die deelnamen aan dergelijke trainingen konden worden ingeschakeld voor de strijd in Syrië (zie CGVS 14/12/2016, p. 15). Het feit dat uw broer – nadat u en uw vader op de hoogte zouden zijn gesteld van de plannen van Fatah om strijders naar Syrië te sturen – deel zou hebben genomen aan een militaire training van Fatah wijst er eens te meer op dat weinig geloof kan worden gehecht aan uw beweringen als zou u door uw oom gedwongen worden om in Syrië te gaan strijden. Indien de verantwoordelijken van Fatah werkelijk het plan hadden opgevat om strijders naar Syrië te sturen, werd uw broer door zijn deelname aan de training ook een potentiële strijdkracht die door uw oom en de andere verantwoordelijken kon worden uitgezonden. Daarenboven benadrukte u zelf meermaals dat uw oom een voorbeeld wou stellen door zijn eigen familie uit te sturen (zie CGVS 14/12/2016, p. 14 – zie CGVS 27/01/2017, p. 7, 9 en 10). Het is dan ook niet geheel ondenkbaar dat – indien uw oom werkelijk een voorbeeld wou stellen door zijn eigen familie te sturen - uw broer in uw plaats zou worden uitgestuurd. U verklaarde in dit verband dat uw broer omwille van oorproblemen geen risico liep om te moeten gaan strijden. Dient te worden opgemerkt dat uw broer ondanks zijn oorproblemen wél mocht deelnemen aan de militaire training, waarvan u zelf beweerde dat ze zeer intensief en véél te hard was, en dat uw broer in staat was om de volledige training te voltooien. Het doorlopen van de training was verplicht was om zich te kunnen aansluiten bij Fatah (zie CGVS 27/01/2017, p. 12). Daarenboven is uw broer momenteel tewerkgesteld als bewaker van een Fatah kantoor (zie CGVS 27/01/2017, p. 12). Het is bevreemdend dat indien uw broer zijn gezondheidstoestand van die aard was dat hij in de onmogelijkheid zou zijn geweest om te gaan vechten hij ten eerste zou hebben mogen deelnemen aan de militaire training en vervolgens de taak als bewaker zou hebben mogen vervullen. Eveneens benadrukte u dat uw broer omwille van het overlijden van uw vader én uw vertrek momenteel de taak als gezinshoofd op zich heeft genomen (zie CGVS 27/01/2017, p. 12). U verklaarde dat uw oom uw broer omwille van zijn zorgfunctie ten aanzien van uw gezin niet naar Syrië zou sturen (zie CGVS 27/01/2017, p. 12). Het is op zijn minst opmerkelijk dat uw broer omwille van zijn functie als gezinshoofd gespaard zou blijven, maar dit in uw geval geen verzachtende omstandigheid zou zijn. In dit verband verklaarde u dat uw oom in de Palestijnse kwestie gelooft en dat het overlijden van uw vader voor hem niets veranderde (zie CGVS 27/01/2017, p. 14). Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat Fatah tot op heden nog geen enkele strijder naar Syrië

heeft gestuurd (zie CGVS 14/12/2016, p. 15). Naar eigen zeggen wachten de verantwoordelijken nog steeds op de goedkeuring van de Palestijnse regering in Palestina (zie CGVS 27/01/2017, p. 10).

Wanneer men al het voorgaande in ogenschouw neemt, komt men tot de conclusie dat uw relaas en de redenen omwille waarvan u het mandaatgebied van de UNRWA zou hebben moeten verlaten, niet kan overtuigen.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp al RashidiyaRashidiyaerbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Immers, de woning waar u met uw familie woonde in al RashidiyaRashidiyais jullie eigendom (zie CGVS 14/12/2016, p. 4). Uw vader baatte voor zijn overlijden een winkeltje uit in Rashadiya, daarnaast kreeg hij per maand 400 dollar pensioen van Fatah. Na het overlijden van uw vader bleef uw gezin recht hebben op zijn Fatahpensioen. Het gezinsinkomen wordt verder aangevuld met het loon van uw broer en uw zus (zie CGVS 27/01/2017, p. 5 en 11). Ook u had voor uw vertrek een vaste baan waarvoor u een loon van 220 dollar kreeg (zie CGVS 14/12/2016, p. 6). U verklaarde weliswaar dat uw moeder tot op heden schulden afbetaald die uw vader nog heeft van zijn winkeltje. Uw moeder blijkt evenwel in staat om deze schulden om beurten aan de schuldeisers af te betalen (CGVS 27/1/2017 p. 14). Het feit dat iedereen in uw familie, met uitzondering van uw moeder – die wel tot op heden het Fatah-pensioen van uw vader ontvangt -en uw jongste broer A.(...), allemaal een inkomen hebben uit werk en op die

manier de familie kunnen onderhouden, doet besluiten dat uw financiële situatie voorheen toch afdoende was. Kan hier bovendien nogmaals worden opgemerkt dat uw familie in Libanon, indien gewenst, kon rekenen op de steun van uw grootouders voor onderdak. Uw grootmoeder stelde uw moeder immers voor om met het gezin bij haar in te trekken zolang de woning niet hersteld is, doch uw moeder weigerde zelf op dit voorstel in te gaan (CGVS 27/1/2017 p.2).

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 15 juli 2016) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, en grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Na de zware aanslag in november 2015 vonden er geen terroristische aanslagen meer plaats in Beirut.

Anno 2015-2016 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. Sinds januari 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JN ook elkaar waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden. Bij dit geweld worden evenmin burgers gevisieerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers.

Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse

kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In het vluchtelingenkamp Ain al-Hilwah is een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sinds haar oprichting kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De nieuwe troepenmacht werd ook samen met de Libanese autoriteiten om de veiligheid in het kamp te garanderen. Niettegenstaande de aanwezigheid van de troepenmacht vinden er nog steeds politieke moorden en afrekeningen plaats. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn, vallen hierbij soms één of meerdere burgerslachtoffers. Op 22 augustus 2015 braken in Ayn al-Hilwah gewapende confrontaties uit tussen islamitische groeperingen en Fatah. Op 27 augustus 2015 keerde, na onderhandelingen tussen de betrokken partijen, de kalmte terug. Er is wel sprake geweest van moorden en kleinschalige schietincidenten waarbij een aantal doden vielen bij de extremistische strijders of Fatah. Er werden geen burgerslachtoffers gerapporteerd

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen voorgaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. Uw identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen, uw UNWRA-kaart, uw geboorteakte, uw kappersdiploma bevestigen louter uw persoonsgegevens, herkomst en uw opleiding alsook het feit dat u bij UNRWA geregistreerd bent. Het medisch attest in verband met uw oogproblemen heeft dan weer louter betrekking op uw gezondheid en de scan van de overlijdensakte van uw vader confirmeert het overlijden van uw vader. Geen van deze feiten wordt in voorgaande betwist doch ze hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. Uw militaire diploma en uw Fatah-lidkaarten bevestigen louter uw betrokkenheid bij Fatah. Dit wordt niet betwist doch voorgenoemde documenten tonen geenszins aan dat u onder dwang zou moeten gaan strijden in Syrië. De foto's die u tot slot doorstuurde bewijzen de schade aan uw huis, maar hebben eveneens geen betrekking op de door u aangehaalde problemen. Het mag duidelijk zijn dat deze documenten dan ook niet volstaan om voorgaande bevindingen om te vormen.

Wat betreft het feit dat u problemen heeft aan uw oog en een operatie nodig heeft, kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat u zich voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van medische redenen dient te wenden tot de hiertoe geëigende procedure, i.c. een aanvraag 9ter van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1D van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 55/2 en 55/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 12, 1, a) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), voert verzoeker aan dat artikel 1D van het Verdrag van Genève bepaalt dat wanneer de bescherming of bijstand van andere VN-organen of instellingen zoals UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd, de personen die de bijstand en de rechtsbescherming van UNRWA genoten, van rechtswege zullen vallen onder het Vluchtelingenverdrag, wat betekent dat hen automatisch de asielstatus moet worden verleend. Verzoeker verwijst in dit verband naar het standpunt van UNHCR zoals uiteengezet in de nota van mei 2009 over de toepassing van artikel 1D, bevestigd in het standpunt naar aanleiding van een prejudiciële vraag om toelichting over artikel 12, 1, a) van de richtlijn gesteld door het Hongaars 'hoofdstedelijk gerechtshof' in Boedapest aan het Hof van Justitie van de EG in Luxemburg op 26 januari 2009 (zaak C-31/09), waar wordt gesteld dat wanneer een persoon buiten het mandaatgebied van UNRWA verblijft, hij of zij niet langer de bescherming of de bijstand geniet van UNRWA en bijgevolg valt onder artikel 1D, tweede lid, zodat deze persoon automatisch recht heeft op de voorzieningen van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Zulks belet evenwel niet dat de persoon die terugkeert naar het mandaatgebied van UNRWA opnieuw onder de toepassing van artikel 1D, eerste lid van het Verdrag valt. In bepaalde gevallen echter kunnen er redenen zijn waarom de persoon niet terug kan of wil keren naar het mandaatgebied. Verzoeker verwijst ter zake opnieuw naar en hij citeert uit de UNHCR "Statement on article 1D of the 1951 Convention" van mei 2009. Deze nota is vooreerst belangrijk omdat er zeer duidelijk in wordt aangegeven dat het niet willen terugkeren in hoofde van de asielaanvrager een gegronde reden vormt om een terugkeer naar de bezette gebieden mogelijk te maken, aldus verzoeker, die hieruit besluit dat de bestreden beslissing faalt in rechte door voor te houden dat het niet willen terugkeren van verzoeker naar de bezette gebieden geen gegronde reden zou vormen waarom het voor hem onmogelijk is om terug te keren naar het mandaatgebied. Het criterium of de Libanese overheid het eventueel mogelijk zou kunnen maken voor verzoeker om terug te keren naar de bezette gebieden determineert immers niet alles. Volgens verzoeker wordt in de nota van UNHCR immers zeer duidelijk aangegeven dat Palestijnse vluchtelingen die niet willen terugkeren naar het UNRWA-kamp erkend moeten worden als vluchteling. Naar het oordeel van verzoeker wordt in de bestreden beslissing ten onrechte gedaan of er ter zake maar één criterium geldt, namelijk de vraag of het mogelijk zou zijn om terug te keren naar het UNRWA-kamp. Verzoeker meent dat het onderzoek naar een mogelijke terugkeer van de asielzoeker naar de bezette gebieden volledig losstaat van het onderzoek of de asielzoeker onder artikel 1D van de Vluchtelingenconventie valt. De vraag of hij, als hij dat zou willen (*quod non*), kan terugkeren is volgens verzoeker dus irrelevant om uit te maken of hij valt onder te toepassing van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie.

Verzoeker vervolgt dat de bestreden beslissing ten onrechte voorhoudt dat er *in casu* voor hem geen enkel beletsel is om terug te keren naar het vluchtelingenkamp in Libanon. De bestreden beslissing houdt immers enkel rekening met stukken uit het administratief dossier waaruit zou blijken dat enkel de mogelijkheid om terug te keren naar het mandaatgebied, determinerend zou zijn. Opdat hij terug zou kunnen keren naar het mandaatgebied, volstaat het volgens verwerende partij dat hij over de nodige reisdocumenten zou beschikken. Verzoeker herhaalt te dezen dat hij niet kan terugkeren naar het UNRWA-kamp omdat hij dit niet wil, wat een voldoende motief zou zijn volgens de Verenigde Naties. Het feit dat een terugkeer al dan niet mogelijk is, is volgens verzoeker dan ook irrelevant.

Voorts meent verzoeker dat de bestreden beslissing ten onrechte voorhoudt dat artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag alleen maar in werking zou treden als vastgesteld kan worden dat de asielzoeker het land van gewoonlijk verblijf verlaten heeft omdat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging zou bestaan in de zin van de Vluchtelingenconventie. Dergelijke interpretatie is volstrekt onlogisch, aldus verzoeker. Als de categorie van asielzoekers die onder 1D van de Vluchtelingenconventie vallen ook

cumulatief zouden moeten voldoen aan de eisen gesteld onder artikel 1A, dan heeft artikel 1D naar het oordeel van verzoeker geen zin meer. Verzoeker verduidelijkt dat artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag, en bijgevolg ook artikel 55/2 van de vreemdelingenwet en artikel 12, 1, a) van de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 heel duidelijk stellen dat de redenen waarom een asielzoeker het mandaatgebied verlaat, irrelevant zijn bij de vraag of hij onder artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag valt. Waarom hij het vluchtelingenkamp in Libanon verliet, doet er volgens verzoeker dan ook niet toe om uit te maken of hij onder het toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag valt. Het is dus manifest verkeerd dat hij zou moeten kunnen aantonen dat hij om een gegronde vrees het mandaatgebied verliet teneinde onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te ressorteren, aldus verzoeker, die voorts stelt dat iemand die eertijds bescherming ontving van UNRWA maar thans niet meer (omdat hij of zij het territorium verliet waar UNRWA opereert, e.g. het mandaatgebied Rashidiya) *ipso facto* als vluchteling dient erkend te worden. Ter staving van zijn betoog verwijst verzoeker naar en citeert hij uitvoerig uit Hailbronner K. (editor), *EU Immigration and Asylum Law – Commentary on EU Regulations and Directives*, Hart Publishing, UK (2010) p. 1113-114 en de “*Revised Note on the Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees*” van het UNHCR van oktober 2009.

Daaropvolgend onderneemt verzoeker een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.1.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), betwist verzoeker het besluit van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de subsidiaire bescherming. Verzoeker houdt voor dat niet betwist wordt dat hij een Fatah lid is en aldus een nog groter gevaar loopt om geïsoleerd te worden bij aanslagen, noch dat de woning van verzoeker erg beschadigd is. Bovendien wordt het gevaar voor sektarisch geweld volgens verzoeker steeds groter door de exponentiële groei van de vluchtelingenkampen in Libanon. In de uitwerking van het middel voert verzoeker tevens de schending van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht aan.

2.1.3. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: “*UNHCR Statement on Article 1D of the 1951 Convention*” van mei 2009 en “*Revised Note on the Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees*” van oktober 2009 van UNHCR.

2.2.2. Op 6 juni 2017 laat verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad nog een bijkomend stuk met volgend nieuw element geworden: medisch attest van verzoekers broer van 2 mei 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.2.3. Op 2 juni 2017 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus “*Libanon. UNRWA assistance to Palestine refugees in Lebanon*” van 20 januari 2017 en COI Focus “*Libanon. Veiligheidssituatie*” van 2 juni 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad is geen dergelijk artikel in de vreemdelingenwet bekend, zodat dit onderdeel van het eerste middel derhalve juridische grondslag mist.

Verzoeker kan de schending van het artikel 48/3 van de vreemdelingenwet bovendien niet dienstig aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, D van het vluchtelingenverdrag.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) uit zijn verklaringen blijkt dat hij als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er bijstand van de UNRWA kreeg; (ii) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, vermits (1) er vragen gesteld kunnen worden bij de manier waarop verzoeker vernomen zou hebben dat hij mogelijks naar Syrië zou worden gestuurd, (2) het mag verbazen dat noch verzoeker, noch zijn vader, nadat zij over het gevoerde telefoongesprek werden ingelicht, een inspanning hebben geleverd om de waarachtigheid van de informatie te verifiëren en (3) tevens uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn jongere broer I. na zijn vertrek heeft deelgenomen aan een gelijkaardige militaire training van F.; (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat de UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren; (iv) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij indien nodig bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument kunnen verlengen of vernieuwen, dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen, dat evenwel niet uit te sluiten valt dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor in Libanon geregistreerde Palestijnen, doch verzoeker beschikt over een UNRWA registratiekaart, alsook over een Palestijnse identiteitskaart zodat er geen redenen zijn om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA; (v) uit verzoekers eigen verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie behoorlijk is en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar het kamp waar hij verbleef; (vi) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet; (vii) de door verzoeker neergelegde documenten niet van dien aard zijn dat zij de appreciatie van de asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht en (viii) verzoeker zich voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van medische redenen dient te wenden tot de hiertoe geëigende procedure (*in casu* een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet).

2.4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 28 februari 2017 (CG nr. 1613562), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.6. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende

bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer “hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”.

2.7. Artikel 55/2, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.8. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.9. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is

2.10. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.11. De Raad benadrukt in dit verband vooreerst dat de bewijslast in de eerste plaats ligt bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205; RvS, nr. 163.124 van 4 oktober 2006; RvV, nr. 19.768 van 1 december 2008). Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond. De Raad benadrukt in dit verband dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit

tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*, zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of het bestaan van een situatie van ernstige onveiligheid of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. *In casu* is er evenwel van twijfel geen sprake daar, zoals blijkt uit omstandige motivering van de bestreden beslissing, terecht geoordeeld wordt dat aan de door verzoeker naar voor gebrachte vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht.

In casu wordt vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, zoals blijkt uit hetgeen volgt.

2.11.1. Vooreerst dient te worden benadrukt dat op zich niet wordt getwijfeld aan het lidmaatschap van verzoeker bij Fatah. De Raad oordeelt evenwel in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door verzoeker beweerde problemen, met name het gegeven dat hij onder dwang naar Syrië zou worden gestuurd om aldaar te gaan strijden.

2.11.2. Zo treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze overweegt dat er vragen gesteld kunnen worden bij de manier waarop verzoeker vernomen zou hebben dat hij naar Syrië zou worden gestuurd, waar dienaangaande in de bestreden beslissing wordt overwogen: *"(...) U verklaarde dat uw neef een telefoongesprek kon afluisteren en zo vernam dat uw oom 'de zoon van zijn broer' naar Syrië zou sturen. Vooreerst is het bevreemdend dat uw neef een dermate gevoelig telefoongesprek zou hebben bijgewoond waarbij hij te horen kreeg dat er plannen bestonden om Fatah-leden naar Syrië uit te sturen. U verklaarde immers zelf dat, wanneer uw oom belangrijke telefoongesprekken voerde, jullie allen de ruimte moesten verlaten (zie CGVS 14/12/2016, p. 14 – zie CGVS 27/01/2017, p. 10). De vermeende aanwezigheid van uw neef is in deze hoogst opmerkelijk en druist regelrecht in tegen uw eigen verklaringen. Er kan verondersteld worden dat uw oom in zijn functie als brigade-generaal uiterst omzichtig met informatie betreffende de toekomstige militaire acties van Fatah zou omgesprongen. Het mag dan ook ten zeerste verbazen dat uw oom zulk een gesprek naar eigen zeggen niet achter gesloten deuren zou hebben gevoerd. Als verklaring voor de aanwezigheid van uw neef verwees u naar de vertrouwensband tussen uw oom en zijn persoon (zie CGVS 14/12/2016, p. 14). Wanneer gepeild wordt naar uw verhouding met uw oom benadrukt u dat óók u het vertrouwen geniet van uw oom waarna u nogmaals accentueert dat, wanneer uw oom discrete telefoongesprekken voerde, niemand deze mag bijwonen (zie CGVS 14/12/2016, p. 14 – zie CGVS 27/01/2017, p. 10). Het kan dan ook weinig overtuigen dat een gesprek betreffende zulke gevoelige en geheime informatie als het uitsturen van Fatah-leden om deel te nemen aan de gewapende strijd in Syrië door uw oom niet dermate belangrijk zou geacht worden om zonder bijstanders te voeren."* Waar verzoeker in het onderhavige verzoekschrift herneemt dat zijn oom – als brigade generaal – uit zijn functie gebonden is aan geheimhouding, doch dat de vader-zoonrelatie van een ander dimensie is en zijn oom zijn eigen zoon niet als een buitenstaander zag voor wie hij geheimen hield, maar daarentegen als een soort van opvolger die de kamer bij dergelijke gesprekken niet hoefde te verlaten teneinde hem voor te bereiden op later, komt hij in wezen niet verder dan het volharden in zijn asielrelaas en het uiten van *post-factum* verklaringen die niet de minste steun vinden in zijn verklaringen zoals hij deze in de loop van de administratieve procedure heeft afgelegd en die dus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, waarmee hij er echter geenszins in slaagt het geheel van voormelde vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen.

2.11.3. Voorts is de Raad van oordeel dat verzoekers gebrek aan initiatief om informatie te vergaren, aangaande de waarachtigheid van de uitlating dat hij naar Syrië gestuurd zou worden, de geloofwaardigheid van zijn verklaringen in dit verband onderuit haalt. De Raad benadrukt dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om de nodige inlichtingen te verzamelen en alzo enige zekerheid te verkrijgen vooraleer de ingrijpende beslissing te nemen om zijn land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Met de uitleg dat hij geen enkele reden had om aan deze informatie te twifelen daar hij zijn neef blindelings vertrouwde, hij zijn oom geenszins iets zou kunnen weigeren gelet op het feit dat zijn familie door zijn oom werd onderhouden, zijn oom het bovendien niet kon maken om

niemand van zijn eigen familie naar Syrië te sturen en door zijn eigen neef te sturen de kans zou krijgen om enerzijds aan te tonen dat hij niemand voortrok in de oorlog en anderzijds de boodschap zou uitsturen dat de situatie veilig genoeg was om jonge mensen naar Syrië te sturen, komt hij in wezen niet verder dan het dan het louter herhalen van zijn eerdere verklaringen en het uiten van blote beweringen. Evenmin volstaat het louter volharden in het gegeven dat het telefoongesprek van zijn oom enkel betrekking kon hebben op verzoeker of diens broer, doch dat het alsnog uitgesloten is dat het handelde over verzoekers broer nu hij ziek was, nooit een militaire training had genoten, hij getrouwd was en een gezin had, om de motivering in de bestreden beslissing te ontkrachten. Het is de Raad overigens niet duidelijk of verzoeker hiermee wel degelijk doelt op zijn broer, dan wel op zijn neef. Met voorgaand verweer maakt verzoeker derhalve geenszins aannemelijk dat hij voldoende inspanningen heeft ondernomen om cruciale informatie te vergaren over de gebeurtenis die de rechtstreekse aanleiding vormt voor zijn vertrek uit Libanon, dan wel dat er in zijn hoofd een verschoningsgrond aanwezig is om dit gebrek aan initiatief te vergoelijken en slaagt hij er aldus niet in de Raad te overtuigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bijgevolg worden bijgetreden waar in de bestreden beslissing wordt uiteengezet: *“Verder mag het verbazen dat u noch uw vader, nadat jullie over het gevoerde telefoongesprek werden ingelicht, een inspanning hebben geleverd om de waarachtigheid van de informatie te verifiëren (zie CGVS 14/12/2016, p. 14 – zie CGVS 27/01/2017, p. 8 en 10). Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw oom voordien nooit op enige wijze had laten uitschijnen dat er potentiële militaire plannen waren betreffende een gewapende strijd in Syrië (zie CGVS 14/12/2016, p. 13 en p. 14). Er kan dan ook verondersteld worden dat u, dan wel uw vader, navraag zouden hebben gedaan bij uw oom betreffende het nieuws dat u vernam over het mogelijke militaire ingrijpen van Fatah in Syrië. Integendeel, u besloot blindelings te vertrouwen op de door uw neef verkregen informatie. In samenspraak met uw vader besliste u zo snel mogelijk Rashidiya, en ook Libanon, te ontvluchten zonder u te vergewissen van de ware toedracht van het gerucht en uw eventuele verplichte deelname aan de gewapende strijd (zie CGVS 14/12/2016, p. 6 en 12). Voorts dient er te worden opgemerkt dat u meermaals verklaarde dat, nadat u via uw neef werd ingelicht over het telefoongesprek tussen uw oom en de ambassadeur voor Palestina in Beirut, binnen het vluchtelingenkamp het gerucht ging dat twee strijders van elk Fatahkantoor naar Syrië zouden worden gestuurd (zie CGVS 14/12/2016, p. 14). Het mag dan ook verbazen dat u noch uw familie ook hieromtrent nimmer ten rade zijn gegaan bij uw oom met betrekking tot de waarachtigheid van die -toch wel zeer specifieke- geruchten. Zoalshierboven reeds aangehaald verklaarde u uitdrukkelijk dat uw oom, met uitzondering van het uiten van zijn gevoelens in verband met het menselijk leed in Yarmouk (zie CGVS 27/01/2017, p. 9), nooit een woord heeft gerept over concrete militaire plannen van Fatah in Syrië. Er kan nochtans redelijkerwijs verondersteld worden dat u, hetzij door een rechtstreekse confrontatie met uw oom hetzij op enige andere manier, zou proberen duidelijk zicht te krijgen op deze hele zaak, en meer specifiek op uw daadwerkelijk inzet in het gewapende conflict, alvorens een dermate ingrijpende beslissing te nemen en zonder slag of stoot uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Hiermee samenhangend moet dan ook worden opgemerkt dat u zonder meer besliste het land te verlaten en – zonder u ervan te vergewissen dat u persoonlijk daadwerkelijk zou worden uitgestuurd naar Syrië - op geen enkele manier heeft geprobeerd na te gaan in welke mate u misschien uw oom zou kunnen ompraten u toch niet naar Syrië te sturen. Dit is niet aannemelijk. Kan hier voorts nog worden aan toegevoegd dat u voor uw vlucht noch op heden concrete aanwijzingen hebt dat u daadwerkelijk zou worden uitgestuurd. U neef zou uw oom tijdens het telefoongesprek hebben horen zeggen dat ‘de zoon van zijn broer’ zou worden uitgestuurd. Uw naam werd hierbij echter niet uitdrukkelijk genoemd, zodat het niet vaststaat dat hiermee wel degelijk u werd bedoeld. In de periode tussen het afgeluisterde telefoongesprek en uw effectieve vertrek deden zich vervolgens geen andere feiten meer voor waaruit kon worden afgeleid dat het telefoongesprek ondermeer over u persoonlijk ging. U verklaarde immers zelf dat u samen met twee neven instond voor de bewaking van uw oom. Eén van deze twee neven was eveneens een zoon van een broer van uw oom T.(...) (CGVS 14/12/2016 p. 5). U verklaarde dienaangaande dat enkel u het risico liep om te worden uitgestuurd omdat u de enige was die niet gehuwd was. Uw neef had immers een gezin. U verklaarde voorts nog dat uw neef de militaire training niet volgde en dat enkel zij die een militaire training volgden naar Syrië zouden gestuurd worden (CGVS 14/12/26 p. 13 en 27/1/2017 p. 7 en p. 10). Dit zijn echter loutere vermoedens van uw kant, gelet op het feit dat u op geen enkele manier getracht heeft te achterhalen of de geruchten wel waar waren noch wat de specifieke omstandigheden van het eventuele uitsturen van Fatah-leden waren. Dat, indien het al zo zou zijn dat uw neef een gesprek van T.(...) kon af luisteren en hierbij zou gehoord hebben dat hij ‘de zoon van zijn broer’ zou uitsturen de waarheid betreft, met deze zoon dan ook effectief u zou zijn bedoeld, is dus geenszins aangetoond. Ook op heden heeft u geen concrete aanwijzingen dat dit wel degelijk het geval zou zijn. Uw oom noch enige andere verantwoordelijke binnen Fatah hebben sinds het telefoongesprek en dit tot op heden in concreto kenbaar hebben gemaakt dat u in Syrië diende deel te nemen aan de gewapende strijd. Dat uw oom kwaad zou zijn omdat u vertrok, kan hier geen ander*

licht op werpen. U verklaarde dienaangaande immers enkel dat uw oom kwaad is omdat u vertrok zonder hem in te lichten, niets meer of minder (CGVS 24/12/2016 p. 8)."

2.11.4. Tot slot kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd waar in de bestreden beslissing staat te lezen: *"Er dient eveneens op gewezen te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat uw jongere broer I.(...) na uw vertrek heeft deelgenomen aan een gelijkaardige militaire training van Fatah (zie CGVS 27/01/2017, p. 12). Dient te worden opgemerkt dat u tijdens uw eerste gehoor **geen woord** heeft gerept over de militaire opleiding en de huidige tewerkstelling van uw broer, ondanks het feit dat hier uitdrukkelijk naar gevraagd werd (zie CGVS 14/12/2016, p. 8). U liet uitschijnen dat uw broer niet tewerkgesteld is, terwijl uit het tweede gehoor duidelijk blijkt dat uw broer net als u tewerkgesteld was als bewaker bij een Fatah-kantoor in al Rashidiya (zie CGVS 27/01/2017, p. 12). Daarenboven mag het verbazen dat uw broer na uw vertrek heeft deelgenomen aan de militaire training, aangezien u verklaarde dat alle jonge mannen die deelnamen aan dergelijke trainingen konden worden ingeschakeld voor de strijd in Syrië (zie CGVS 14/12/2016, p. 15). Het feit dat uw broer – nadat u en uw vader op de hoogte zouden zijn gesteld van de plannen van Fatah om strijders naar Syrië te sturen – deel zou hebben genomen aan een militaire training van Fatah wijst er eens te meer op dat weinig geloof kan worden gehecht aan uw beweringen als zou u door uw oom gedwongen worden om in Syrië te gaan strijden. Indien de verantwoordelijken van Fatah werkelijk het plan hadden opgevat om strijders naar Syrië te sturen, werd uw broer door zijn deelname aan de training ook een potentiële strijdkracht die door uw oom en de andere verantwoordelijken kon worden uitgezonden. Daarenboven benadrukte u zelf meermaals dat uw oom een voorbeeld wou stellen door zijn eigen familie uit te sturen (zie CGVS 14/12/2016, p. 14 – zie CGVS 27/01/2017, p. 7, 9 en 10). Het is dan ook niet geheel ondenkbaar dat – indien uw oom werkelijk een voorbeeld wou stellen door zijn eigen familie te sturen – uw broer in uw plaats zou worden uitgestuurd. U verklaarde in dit verband dat uw broer omwille van oorproblemen geen risico liep om te moeten gaan strijden. Dient te worden opgemerkt dat uw broer ondanks zijn oorproblemen wél mocht deelnemen aan de militaire training, waarvan u zelf beweerde dat ze zeer intensief en véél te hard was, en dat uw broer in staat was om de volledige training te voltooien. Het doorlopen van de training was verplicht was om zich te kunnen aansluiten bij Fatah (zie CGVS 27/01/2017, p. 12). Daarenboven is uw broer momenteel tewerkgesteld als bewaker van een Fatah kantoor (zie CGVS 27/01/2017, p. 12). Het is bevreemdend dat indien uw broer zijn gezondheidstoestand van die aard was dat hij in de onmogelijkheid zou zijn geweest om te gaan vechten hij ten eerste zou hebben mogen deelnemen aan de militaire training en vervolgens de taak als bewaker zou hebben mogen vervullen. Eveneens benadrukte u dat uw broer omwille van het overlijden van uw vader én uw vertrek momenteel de taak als gezinshoofd op zich heeft genomen (zie CGVS 27/01/2017, p. 12). U verklaarde dat uw oom uw broer omwille van zijn zorgfunctie ten aanzien van uw gezin niet naar Syrië zou sturen (zie CGVS 27/01/2017, p. 12). Het is op zijn minst opmerkelijk dat uw broer omwille zijn functie als gezinshoofd gespaard zou blijven, maar dit in uw geval geen verzachtende omstandigheid zou zijn. In dit verband verklaarde u dat uw oom in de Palestijnse kwestie gelooft en dat het overlijden van uw vader voor hem niets veranderde (zie CGVS 27/01/2017, p. 14). Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat Fatah tot op heden nog geen enkele strijder naar Syrië heeft gestuurd (zie CGVS 14/12/2016, p. 15). Naar eigen zeggen wachten de verantwoordelijken nog stééds op de goedkeuring van de Palestijnse regering in Palestina (zie CGVS 27/01/2017, p. 10)." In zoverre verzoeker nog aanvoert dat zijn broer deze training niet aanvatte met het oog om naar het front gestuurd te worden, merkt de Raad op dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij zelf evenmin de training aanvatte met het doel om in Syrië te gaan strijden (administratief dossier, stuk 19, vraag 5 en stuk 10, p. 12), doch dat verschillende andere mannen wel bereid waren om te gaan vechten voor Fatah in Syrië (administratief dossier, stuk 10, p.14). Daargelaten de waarachtigheid van de bewering dat mannen, in het bijzonder verzoeker, uitgezonden zullen worden naar Syrië, dringt zich derhalve de vraag op waarom verzoekers oom zou blijven aandringen op het uitsturen van verzoeker indien deze zou (blijven) weigeren nu anderen zich hiervoor vrijwillig lijken op te geven. Hoewel uit verzoekers verklaringen en uit het verzoekschrift blijkt dat zijn oom hiermee een signaal wilde uitzenden (administratief dossier, stuk 10, p. 14), blijkt tevens dat verzoekers oom – ondanks het vluchten van verzoeker – nog steeds zijn steun verleent aan verzoekers familie. Sterker nog, hij heeft verzoekers broer tewerkgesteld met een "veilige en saai job" wat haaks staat op de beweringen van verzoeker dat zijn oom uitdrukkelijk geen familieleden wenste voor te trekken en erg boos zou zijn.*

Waar verzoeker nog te kennen geeft dat zijn broer vrijgesteld zou worden van het strijden op het front omwille van zijn oorproblemen, slaagt hij er evenmin in de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Wat betreft het medisch attest van 2 mei 2017 dat verzoeker als bijkomend bewijs overlegt teneinde aan te tonen dat zijn broer "niet werd opgeroepen voor militaire dienst omwille van medische problemen", merkt de Raad op dat uit het voorgelegde medisch

attest slechts kan worden afgeleid dat verzoekers broer aan chronische otitis/'cholesteatoma' leed, hiertoe een '*tympanomastoidectomy*' onderging in juni 2013, een tweede fase van operatie en reconstructie ingepland stond in mei 2014 en dat verzoekers broer op het ogenblik van het opstellen van het medisch attest nog een MRI diende te ondergaan teneinde vast te stellen of er nog sprake is van overgebleven 'cholesteatoma'. Nergens blijkt hieruit dat verzoekers broer omwille van zijn (vroegere) medische problemen zou zijn vrijgesteld van de militaire dienst, zoals verzoeker lijkt te betogen.

2.11.5. Voor het overige blijft verzoeker in wezen steken in het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het volharden in de door hem uiteengezette asielmotieven, het uiten van blote beweringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontkrachten. Waar verzoeker nog stelt dat de bestreden beslissing strijdt met de door hem ingeroepen bepalingen omdat er in wordt voorgehouden dat artikel 1D van de Vluchtelingenconventie alleen maar in werking zou treden als vastgesteld kan worden dat de asielaanvrager het land van gewoonlijk verblijf verlaten heeft omdat er in zijn of haar hoofd een vrees voor vervolging zou bestaan in de zin van de Vluchtelingenconventie, gaat hij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing is er immers nergens sprake van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Wel wordt er in gesteld dat er, rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of verzoekers vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde echter op goede gronden vast dat aan de door verzoeker aangehaalde feiten en problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht. De uitgebreide motivering zoals opgenomen in de bestreden beslissingen en op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht besluit tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker uiteengezette vluchtmotieven wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.12. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon "*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*" d.d. 4 maart 2016 toegevoegd aan het administratief dossier, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen aldus nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machine leesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Cedoca heeft deze informatie in september 2014 nogmaals afgetoetst bij Human Rights Watch, dat als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië voor het betreden van Libanees grondgebied. De expert Libanon van Human Rights Watch stelde geen enkele informatie te hebben ontvangen die zou suggereren dat Palestijnen uit Libanon (Palestinian Refugees from Lebanon, PRL) moeilijker opnieuw toegang tot het grondgebied zouden krijgen ten gevolge van de restricties opgelegd aan Palestijnen uit Syrië (PRS). Andere in september 2014 door Cedoca gecontacteerde objectieve bronnen, waaronder UNRWA, bevestigen bovenstaande informatie. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 4 maart 2016 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Zo steunt de COI Focus onder meer op de expertise van Human Rights Watch, daar deze als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan PRS voor het betreden van Libanees grondgebied. Daarnaast werd informatie ingewonnen op het Libanese consulaat te Brussel. Verder werd contact opgenomen met de

Identificatiecel, directie Controle Binnenland, sectie Verwijdering van de Dienst Vreemdelingen zaken omdat deze cel ervaring heeft met de identificatie en repatriëring van Palestijnen uit Libanon. De International Organization for Migration (IOM) te Brussel werd gecontacteerd, omdat deze instantie reeds verschillende bij UNRWA geregistreerde Palestijnen heeft bijgestaan bij hun terugkeer naar Libanon. Er werd op 3 februari 2016 telefonisch contact opgenomen met een diplomaat van de Palestijnse Vertegenwoordiging voor België, de Europese Unie (EU) en Luxemburg, daar het logischerwijze eigen is aan zijn functie om informatie te kunnen verschaffen over de terugkeermogelijkheden van Palestijnen naar Libanon. De directeur van de "NGO Najdeh" werd op 11 februari 2016 op zijn beurt bevraagd omdat deze NGO instaat voor ontwikkelingsprojecten in de Palestijnse vluchtelingenkampen en samen met lokale en internationale organisaties campagne voert voor de rechten van Palestijnen. Tot slot werd op 11 februari 2016 contact opgenomen met de lokale mensenrechtenorganisatie Palestinian Human Rights Organization (PHRO), omdat deze organisatie rapporten schrijft en opkomt voor de rechten van Palestijnen in Libanon. Cedoca contacteerde aldus zowel overheden als internationale organisaties en lokale ngo's. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document.

Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is en verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA, hetgeen in het verzoekschrift op zich ook niet wordt betwist.

In zoverre verzoeker betoogt dat in hoger aangehaalde nota van UNHCR duidelijk wordt aangegeven dat Palestijnse vluchtelingen die *niet willen* terugkeren naar het UNRWA-kamp erkend moeten worden als vluchteling en hij hieruit concludeert dat de vraag of hij, als hij dat zou willen (*quod non*), kan terugkeren irrelevant is om uit te maken of hij valt onder de toepassing van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag, benadrukt de Raad dat in het standpunt van UNHCR twee redenen worden opgegeven die een terugkeer van een asielzoeker naar het mandaatgebied van UNRWA kunnen verhinderen, meer bepaald: (1) hij of zij *wil niet* terugkeren naar de UNRWA-zone omdat zijn of haar veiligheid en vrijheid er in gevaar is, of omwille van andere ernstige beschermingsgerelateerde problemen of (2) hij of zij *kan niet* terugkeren naar het mandaatgebied van UNRWA, bijvoorbeeld omdat de autoriteiten van het gastland weigeren de persoon opnieuw op het grondgebied toe te laten of weigeren de nodige reisdocumenten te vernieuwen. Zoals hoger reeds uiteengezet, toont verzoeker niet aan dat hij niet zou kunnen terugkeren daar uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Palestijnen in het bezit van de nodige documenten zonder problemen toegang krijgen tot Libanon. Voorts wijst de Raad erop dat, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, het louter niet willen terugkeren geen voldoende reden vormt om te besluiten dat de asielzoeker valt onder de toepassing van artikel 1D, tweede lid van de vluchtelingenconventie. Zoals duidelijk blijkt uit het door verzoeker zelf aangehaalde citaat moet dit *niet willen* terugkeren immers ingegeven zijn door het feit dat *zijn of haar veiligheid en vrijheid er in gevaar is, of door andere ernstige beschermingsgerelateerde problemen*. Verzoeker slaagt er echter niet in een dergelijk causaal verband aan te tonen, zoals wordt toegelicht in de bestreden beslissing.

2.13. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier en toegevoegd aan het rechtsplegingsdossier (COI Focus "*Libanon. UNRWA assistance to Palestine refugees in Lebanon*" van 20 januari 2017, COI Focus "*Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen*" van 12 juni 2015, *Syria Regional Crisis Response* januari-december 2014, mid-year review en het rapport "*Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon*" van American University of Beirut en UNRWA), dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, '*emergency cash*' voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de COI Focus "*Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon*" van 15 juli 2016, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat er wel sprake is van een wijziging in het hospitalisatiebeleid met ingang van januari 2016, wat resulteerde in protesten en *sit-ins* voor UNRWA-kwartieren. Na januari 2016 escaleerde dit in

herhaaldelijke en wijdverspreide gedwongen sluitingen van UNRWA-vestigingen, bedreigingen aan de staf en de verhindering van bewegingen van personeel en goederen. De spanningen daalden evenwel nadat een dialoog werd opgestart tussen de Palestijnse fracties en UNRWA (p. 32). Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Zo uit de beschikbare informatie nog blijkt dat de influx van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen – waar de algemene situatie en de leefomstandigheden erbarmelijk kunnen zijn – in het bijzonder, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in de bestreden beslissing benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft, waardoor verzoeker niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar hij concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet loopt. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Zo wordt hieromtrent in de bestreden beslissing correct aangehaald als volgt: *“Immers, de woning waar u met uw familie woonde in al Rashidiya/Rashidiya's jullie eigendom (zie CGVS 14/12/2016, p. 4). Uw vader baatte voor zijn overlijden een winkeltje uit in Rashidiya, daarnaast kreeg hij per maand 400 dollar pensioen van Fatah. Na het overlijden van uw vader bleef uw gezin recht hebben op zijn Fatahpensioen. Het gezinsinkomen wordt verder aangevuld met het loon van uw broer en uw zus (zie CGVS 27/01/2017, p. 5 en 11). Ook u had voor uw vertrek een vaste baan waarvoor u een loon van 220 dollar kreeg (zie CGVS 14/12/2016, p. 6). U verklaarde weliswaar dat uw moeder tot op heden schulden afbetaald die uw vader nog heeft van zijn winkeltje. Uw moeder blijft evenwel in staat om deze schulden om beurten aan de schuldeisers af te betalen (CGVS 27/1/2017 p. 14). Het feit dat iedereen in uw familie, met uitzondering van uw moeder – die wel tot op heden het Fatah-pensioen van uw vader ontvangt -en uw jongste broer A.(...), allemaal een inkomen hebben uit werk en op die manier de familie kunnen onderhouden, doet besluiten dat uw financiële situatie voorheen toch afdoende was. Kan hier bovendien nogmaals worden opgemerkt dat uw familie in Libanon, indien gewenst, kon rekenen op de steun van uw grootouders voor onderdak. Uw grootmoeder stelde uw moeder immers voor om met het gezin bij haar in te trekken zolang de woning niet hersteld is, doch uw moeder weigerde zelf op dit voorstel in te gaan (CGVS 27/1/2017 p.2).”* Met het louter herhalen van zijn verklaring dat zijn woning erg beschadigd is, brengt verzoeker geen concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn levensomstandigheden in Libanon.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. Verzoeker brengt voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in Rashidieh van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen in geval van terugkeer naar het kamp waar hij verbleef.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een “minimum level of severity” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). Verzoeker moet derhalve zelf concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en hij kan hierbij niet volstaan met het louter verwijzen naar het toenemend gevaar voor sektarisch geweld

in de vluchtelingenkampen te Libanon, noch met de bewering dat hij – als Fatah-lid – een nog groter gevaar loopt om gevisieerd te worden bij aanslagen, maar dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 EVRM loopt.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.14. Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en de actuele situatie van Palestijnse vluchtelingen in de Libanese vluchtelingenkampen in het bijzonder, blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon “*Veiligheidssituatie*” van 2 juni 2017) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen en grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Na de aanslag in Beiroet volgde een half jaar zonder terreur tot op 27 juni 2016 op eenzelfde dag acht zelfmoordaanslagen plaatsvonden in de overwegend christelijke stad al-Qaa in Beka, op 5 km van de grens met Syrië. Hierbij vielen zes burgerdoden en dertig gewonden. Op 31 augustus 2016 ontplofte een berm-bom in het stadje Zahle in het Noordoosten van de Beka. Hierbij liet één burger het leven en raakten elf burgers licht gewond. Anno 2016-2017 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabath Fatah al-Salam / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. Sinds januari 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JFS ook elkaar waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden. Bij dit geweld worden evenmin burgers gevisieerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Ook in de tweede helft van 2016 en in de eerste helft van 2017 bleven dagelijkse kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Dit was ook het geval in 2016-2017. Er werden in dezelfde periode geen burgerslachtoffers door Syrisch grensgeweld gerapporteerd. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in het najaar van 2016 en het voorjaar van 2017 bleef de situatie stabiel,

en dit ondanks de retoriek langs weerskanten naar aanleiding van de tiende verjaardag van de oorlog. In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwa vonden in 2016-2017 gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr. Van begin november 2016 tot eind maart 2017 vielen bij geweld in het kamp een dertigtal doden, waaronder verscheidene burgers. De nieuw gevormde gezamenlijke veiligheidsmacht tracht zich te ontplooien in de meest gevoelige wijken, maar de situatie blijft gespannen onder de aanwezigheid van een 200-tal extremistische strijders verbonden met Shabab al-Muslim.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het betoog in het verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. Immers, in zoverre verzoeker betoogt dat hij als Fatah lid een nog groter gevaar loopt om gevisieerd te worden, dient erop gewezen dat, hoewel uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt dat er sprake is geweest van moorden en kleinschalige schietincidenten waarbij een aantal doden vielen bij de extremistische strijders of Fatah, uit deze informatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven Fatah-lid te zijn in Libanon – meer bepaald in Rashidieh – aanleiding geeft tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. De Raad benadrukt te dezen dat verzoeker noch tijdens zijn gehoren, noch in onderhavig verzoekschrift afdoende concrete aanwijzingen naar voor bracht waaruit kan blijken dat hij als Fatah-lid een bijzonder risico zou lopen in geval van terugkeer naar Rashidieh. Immers, nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij met andere groeperingen als Fatah-lid persoonlijk concrete problemen kende in Rashidieh. Waar verzoeker er nog op wijst dat er een toenemend gevaar voor sektarisch geweld in de vluchtelingenkampen te Libanon bestaat, brengt hij geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Libanon door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

De Raad wijst er te dezen nog op dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Libanon, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat.

2.15. Verzoeker voert in voorliggend verzoekschrift geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten. Deze motieven worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.16. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen.

De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.17. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat wordt verzoeker conform artikel 1, D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont voorts niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.18. Waar verzoeker vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

De middelen zijn ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS